

Editor: *Vasile Burlui*
Redactor: *Simona Modreanu*
Tehnoredactor: *Cornel Dulceanu*
Coperta: *Ionuț Broștianu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KOUDRINE, OLIVIA

Barby Blue / Olivia Koudrine; trad. din lb. franceză
de Diana Gradu. – Iași: Cartea Românească Educațional, 2019
ISBN 978-606-9088-35-7

I. Gradu, Diana (trad.)

821.133.1

Olivia Koudrine, *Barby Blue*
Copyright © Cherche Midi 2013

Grupul Editorial Cartea Românească Educațional
Copyright © Editura Cartea Românească Educațional, 2019
www.librariacartearomaneasca.ro/ecredu.ro

Olivia Koudrine

Barby Blue

Traducere din limba franceză
de Diana Gradu

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

1.

În capătul aleii Lenoir, zări mormântul lui Ionesco. Un reper de prestigiu pe drumul pe care femeia brună îl străbătea grăbită, încălțată cu pantofi de lac, cu toc. Era aproape ora patru după-amiază, soarele reflecta formele sale grațioase pe mausoleele de marmură. Un graur fluieră la trecerea ei, înainte de a se alătura semenilor lui înaripați. Familia ei, îmbrăcată complet în negru, forma un grup compact lângă cavoul deschis care își aștepta viitorul chiriaș. Fu înmormântat lângă tatăl său. Căldura acestui sfârșit fierbinte de vară înțetina ritualurile ceremoniei, care mutaseră din loc apropiații, curioșii și jurnaliștii avizi de evenimente insolite. Sosirea mașinii mortuare încinse discuțiile. Nici o înmormântare nu seamănă cu alta. Asta de acum intriga de-a dreptul. Se șușotea, se comenta, fiecare re-inventa evenimentele, fără să bănuiască realitatea greu de crezut.

După rostirea rugăciunii din cartea lui Iov și binecuvântarea preotului, femeia își recită textul de rămas bun pentru prietena dispărută. Ținuta ei albastru deschis, cu mâneci bufante și guler Claudine, puțin neobișnuită pentru o femeie ce se apropia de patruzeci de ani, îi uimi pe gură-cască. Pentru că persoana care o purta era fermecătoare și pentru că discursul ei, tandru și misterios, se armoniza cu hainele în culori pastelate. Un albastru deschis precum cerul pe care un vânt ușor îl întuneca.

Nu fură uitate fustele vapoase și șuvițele rebele, dar nimeni nu văzu sub vălul fluturat în vânt,

zâmbetul șiret al unei doamne cu pălărie neagră. O recunoscu imediat, în ciuda voaletei care îi ascundea trăsăturile feței. Tulburată, se uită în jos la sicriu. Când ridică ochii, ciudata creatură dispăruse. Fugea oare din cimitirul Montparnasse, sau se grăbea să dispară pentru totdeauna?

2.

Contempla țărnelor oceanului, plin de turiști. În spatele acestui balet neîncetat, două capete blonde se agitau deasupra apei. Unul din ele, dispăru o clipă, înghițit de un val năvălaș. Sări de pe șezlong, cu inima bătându-i cu putere. Dar puștiul reapăru, sfidător și gata să se lupte cu elementele naturii. I se ghicea râsul amestecat cu zgomotul valurilor. Suspină ușurată și fericită, întinsă pe șezlong sub umbrelă, în fața hotelului Hermitage. Lângă ea, Mathieu, soțul ei, somnola, cu mâinile încrucișate pe pieptul lui fără păr.

– Hai să mergem la înot cu copiii, a spus ea cu drag, în speranța de a-l trezi, aici vremea se schimbă atât de repede.

Aici era La Baule. O stațiune șic de pe Côte d'Amour, cu microclimatul său legendar, mărginită de ocean și de o pădure deasă de pini. Își petreceau acolo vacanțele școlare, ca și strămoșii săi, proprietarii unei vile somptuoase de pe coastă. Astăzi, o clădire fără farmec înlocuia reședința elegantă, care mai exista doar în fotografiile de familie.

Iritată de tăcerea soțului ei, se îndreptă singură spre mare, bosumflată și cu bărbia ridicată.

El privea, cu ochii pe jumătate închiși, mersul său grațios care atrăgea ca un magnet privirea tuturor bărbaților.

Copiii se alăturară mamei lor, încercuind-o într-un dans primitiv de salturi vesele și strigăte care o înduioșau.

După ce au construit împreună câteva castele înconjurate de movilițe, cerul se întunecă, trecând, pe negândite, de la albastru limpede la gri întunecat. Tremurând, alergă la saltea și își fricționă energic picioarele. Cu un prosop cu imprimeu panteră; panteră, ca petele de pe pietre prețioase încrustate pe colierul său, ca urletele înăbușite ale unei alte vieți. Mathieu se bucura de timpul lui liber, răsfoind cu încântare un cotidian. Iar ea pândeia prin ochelarii negri razele soarelui între norii cirus și cumulus. Beatitudine împărtășită pe care umbra parapetului din spatele cortului, o micșora pe furiș.

În acest sfârșit de după-amiază, strigătul ascuțit al pescărușilor însoțea preocupările frivole ale drăgălașei privilegiate. Oare ce rochie să își pună la cina cu familia Lamarre? Un cuplu de snobi de care nu îi prea păsa. El, agent la bursă, ca și Mathieu, nu obosea să-și împăneze discursul cu anglicisme, în timp ce soața lui calcula fiecare calorie din meniul ei bio.

Râsul lui Mathieu întrerupse brusc aceste cugețări puerile.

Își ridică nasul din ziarul pe care îl citea.

– Ia ghicește ce s-a întâmplat la restaurantul *Dans le noir*, unde m-ai târât cu familia Bartos, acum o lună.

– Au reparat lumina, răspunse ea surâzând.

Trebuie spus că acel loc, pe strada Quincampoix, era unic. Cina era servită de orbi, în cel mai complet întuneric.

– Nu, nu au pus lumină... Dar îți zic că, după cele întâmplate, eu nu mai calc acolo.

Din ce în ce mai înveselit de găselnița sa, prelungi suspansul, înainte de a da drumul veștii.

– Un tip a fost castrat în întuneric, în timpul mesei. Și, conform mărturiilor, nu de către orbi, ci de o frumoasă brunetă...

Ea nu așteptă continuarea, ci sări ca o fiară și îi smulse jurnalul din mână.

– Ai fi putut să mi-l ceri frumos, bombăni Mathieu, în timp ce ea citea articolul pe nerăsuflăte.

„Câțiva martori afirmă că victima era însoțită de o doamnă brunetă, îmbrăcată într-o rochie albastru deschis... aceasta din urmă ar fi dispărut în mod misterios, lăsând în urmă cadavrul unui bărbat mutilat”.

Totul se transformă, peisajul, umbrele, formele, sunetele și mirosurile. Viața era suspendată deasupra unui nicăieri. Greața urca din stomac și schimba curgerea timpului. Și în timp ce ea înghețase, lividă, în spatele ziarului, el se amuza făcând glumițe fără sens.

– O să sfârșesc prin a crede că era doar o ambuscadă, ideea ta de restaurant în întuneric.

Închise ochii și respiră adânc. Să-și revină, să se îndepărteze ca să nu lase să se vadă emoția, gândea ea. Bâigui:

– Trebuie să merg la baie.

Cu privirea buimacă, urcă scara până la strada pietonală din apropierea hotelului și se izbi de un tânăr sportiv pe role, care, neștiind să își tempereze avântul, o proiectă cu violență pe macadam. Buza de jos i se sparse. Sângele curgea, roșu, roșu... Imaginile se suprapuneau, alimentând râul și repulsia.

– Ai greșit, tânăr zăpăcit ce ești! strigă un bătrânel care avea ceva cu tinerii pe roțile.

Bietul băiat, și el în stare de șoc, mormăi câteva scuze. Curioșii se îmbulziră în jurul lor.

– Să chemăm primul ajutor, zise o mamă lângă un landou.

Victima vărsă ce mâncase, amintirile, delirul și spaimele, indiferentă la nebunia generală.

Fiecare își dădea cu părerea, care mai de care: să o zgâlțâie, să o palmuiască, să nu o atingă. Până când, un medic, adus de urgență de majordomul de la hotel, îngenunche lângă ea.

– Cum vă simțiți?

Nu avu niciun răspuns. Spasme îngrozitoare o zguduiau în tot corpul, vederea i se încețoșa.

– E un traumatism cranian, murmurau câțiva, întorcându-se către soțul înnebunit, care tocmai fusese anunțat.

Pompierii ajunseră rapid. Ea își reveni în timp ce Mathieu din contra. Fapt care o mai liniști puțin, în ciuda disperării. Dar un presentiment înfiorător o asaltă și nu o mai părăsi.

Sirena răsună în La Baule. La Hermitage, accidentul frumoasei cliente pe care toți turiștii lunii august o văzuseră mai de departe sau mai de aproape, hrănea conversațiile mondene. Un barman, unul dintre admiratorii ei, era iritat de bârfele vulgare și răuvoitoare care reduceau această persoană fermecătoare la fizicul ei fără cusur. Barby, după el, valora mult mai mult. Sau mai degrabă doamnă, pentru ca aici nimeni nu îi cunoștea acest nume de artistă cu care Alain Bernardin, patronul de la Crazy Horse o botezase cu douăzeci de ani în urmă. Mai exact „Barby Blue”, pentru că în ziua audiției, purta o rochie albastră.

3.

Ușile blindate dădeau spre două pivnițe care comunicau între ele printr-o breșă improvizată. Un mormânt în al treilea subsol al unui imobil vetust, de unde niciun sunet nu ieșea. Suspendată de plafon prin câteva fire electrice, o lampă cu lumini gălbui

lumina de bine de rău locul ăsta lugubru. O cârpă aspră, pătată, acoperea piatra, veche de mai bine de două secole. Și în ciuda grijii de a închide ermetic locul, picura de peste tot. Aveai, *in petto*, o senzație de mizerie și de teamă, exacerbată de un efect optic straniu, care, la fiecare mișcare a privirii, transforma spațiul. Barby tremura în rochia ei de mătase cu bretele subțiri. Erau cu zece grade mai puțin decât afară. Dar nici frigul, nici decorul nu justificau tremurul picioarelor și al maxilarului ei. Se îneca pronunțând cuvinte fără sens. Lângă ea, Marilyn strivea un muc de țigară, până a nu mai rămâne nimic din el. Tenul palid și rujul negru, întins pe canini, îi dădeau un aer sinistru, de vampir, mărind grozăvia clipei.

– O să te calmezi, prăpădito, zise ea printre dinți, ținând-o pe Barby de braț, ține, înghite asta.

Incapabilă să protesteze, înghiți tot comprimatul secabil. Dezgustul și disperarea o strângeau ca un spectru invizibil. O contracție o îndoii de mijloc. Dar nu mai avea ce să vomite. Conținutul stomacului ei zăcea alături în rigola roșie.

Puțin câte puțin, doza mare de tranchilizant își făcu efectul.

Barby, care nu putea sta pe picioare, se îmblânzi.

– Sângele... sângele... , bâigui ea fără să mai poată să spună ceva.

– Dă papucii la mine. Și uită-te la tine, te-ai uns toată pe bărbie.

Marilyn luă o cârpă de pe jos și o scutură zdăvăn, înainte de a-i șterge încălțările una câte una.

– Ești o biată cretină, ca toate celelalte, o degenerată, mormăia ea frecând talpa lui Barby, care se ținea de umărul ei ca să nu își piardă echilibrul.

Mânia femeii liliac se hrănea din propriile ei invective. Folosea cuvinte vulgare și grosolane, pe care modulațiile vocii le făceau și mai obscene. Dar vorbele

se loveau de zidurile surde. În camera de alături, se mai auzeau încă plânsete înfundate. Pe care Barby nu le mai percepea. O singură obsesie o chinuia: să plece de acolo.

– Te rog, Marilyn...

– Nu, stai până la sfârșit!

Tonul categoric nu lăsa loc niciunui protest.

– Cât timp? îndrăzni ea, fără să măsoare grozăvia întrebării.

Rimelul i se scurgea pe obraji, iar frica în suflet.

– Într-o oră, totul e gata și tu mă tot calci pe nervi cu bocetele tale de copilă, urlă persecutoarea, ștergând praful cu mâneca de pe un tam-tam african, sculptat grosolan.

– Acum nu mai bocești și-ți ții gura.

Câteva secunde lungi se scuseră dintr-o tăcere sumbră, înainte ca Marilyn să nu ia o chitară veche aruncată într-o ladă de sticle. Începu primele acorduri murmurând cu dulceață, ca și cum muzica ar fi reardus puțină umanitate în acest mormânt.

– Sunt suferințe care țin o viață întreagă. Pentru tine, s-a sfârșit.

Degetele agile răsuceau cheile chitarei, băteau în cutia de rezonanță și apoi, vocea gravă fredona onomatopee delirante pe care Barby le transforma în imagini. Acelea ale unui clip în roșu și negru în care oroarea se îmbina cu absurdul.

– De ce toate astea? Nu am vrut-o, protestă ea moale.

O revoltă tardivă și derizorie, care o ajuta să nege această punere în scena improbabilă. Marilyn, foarte calmă, intona un refren de Dylan, ca un răspuns fără comentarii: „Răspunsul, prieteni, e vânare de vânt, răspunsu-i vânare de vânt”. Barby se ținea de burtă, scuturată intermitent de convulsii morbide. Ritmul ei cardiac se liniști. Își fixa, consternantă, încălțările.

Pantofi Louboutin cu talpa roșie, ca și cum îi alesese înadins. Dormind pe picioare, în vârtejul vătuit dat de anxiozitate, crezu că aude foșnetul frunzelor anunțând primăvara, râsetele voioase ale prietenelor ei și clinchetul cristalin al cupelor în jurul tortului aniversar. Dar în aceasta groapă nu se auzea decât o melodie tristă, reluată de o gură cântătoare, care zgâria corzile fără să îi arunce vreo privire. Un timp nesfârșit.

– O să văd, zise ea deodată.

Barby, panicată, își drese glasul. Încercă să implore clipa, trecând în revistă tot ce se găsea la un metru în jur: grăunțe roșii pentru otrăvit șobolanii, saci de plastic vechi, plini de praf, tablouri în culori șterse... În cele din urmă, se opri la etajeră.

– Ce e acolo? zise ea arătând borcanele așezate unele lângă altele în care pluteau un fel de castraveți zbârșiți.

– Vedem asta mai târziu, acum vino! răspuse Marilyn excedată, aplecându-se să treacă pragul care ducea dincolo de zid.

Dar Barby rămase pe loc, țeapănă și buimacă. Absența de reacție i se citea în ochi.

Interlocutoarea ei găsi cuvântul potrivit.

– După asta, pleci, îți promit.

Rezistând când și când la presiunea psihică, cea care o târa spre ceva ce nu se putea numi, fata plângea din toți rărunchii.

– Idioato! O sa încep să cred că îți plăcea asta, nu? Îți plăcea, nu-i așa, mică ticăloasă, continua cealaltă, apucând-o de păr.

Fata suporta insultele, ca și altădată, insinuările perverse și gesturile brutale. Dar de la ea se aștepta un alt răspuns.

– Nu îți plăcea, adorai, nu-i așa, mică ticăloasă ce ești!

– Nu, nu, strigă ea într-un târziu.

– Spune mai tare sau îți sfărâm capul.

– Nu îmi plăcea!

Pentru prima dată după atâția ani, tânăra își auzi sunetul vocii. Percepția dedublării sale.

– Deschide ochii și mai uită-te o dată, trebuie! urla Marilyn.

Ridică ochii și se prăbuși lângă zid, necrezându-și ochilor. Acest moment crucial o bântui multă vreme în nopțile de insomnie, ca o halucinație. Punctul final la o crimă care nu avea egal decât cu cea pe care tocmai o făcuse. Încă și mai înspăimântător. În această prăpastie, aerul devenea irespirabil, iar pământul mișcător.

– Cară-te acum și ai grijă să nu scoți o vorbă.

– Nu zic nimic, promise ea, în pragul apoplexiei. Accesul la pivnițe era protejat de o dublă securitate.

Scârțâitul de rău augur al balamalelor oxidate suna ca un strigăt fără sfârșit al unui câine urlând a moarte. Ușa se deschise într-un târziu. Barby se clătina în coridorul strâmt și mizerabil, până la scara care urca în spirală. Pipăind cu vârful degetelor contraponderele gândurilor sale volatile, fata înainta în întuieric. Când, în sfârșit, zări o rază de lumină.

4.

În camera ce dădea spre mare, de la etajul șase, o lumină dulce lăsa urme aurite pe tapetul cu flori. Răpusă de o doză de somnifere cu care nu era obișnuită, Barby dormi buștean până dimineață. La trezire, gustul sângelui înlocui savoarea mării, care intra pe fereastra întredeschisă. Își linse buzele. Nu îi mai curgea sânge. Doar mirosul, împins prea de mult timp în străfundurile memoriei.

Alături se auzeau voci familiare de copii. Tonul lor înfundat ajungea la ea ca dintr-un vis la care îi era imposibil să ajungă.

– Vreau să o văd pe mama, s-a rănit rău, mi-a spus Charles.

– Charles vorbește vrute și nevrute.

Mathieu era foarte sensibil. Accidentul, noaptea fără somn și acum băiatul care îl hărțuia cu întrebări!

Își ridică perna. O durere ascuțită, la coapsă, o împiedica să se miște mai mult. În alte circumstanțe, s-ar fi răsucit în fața oglinzii, ca să se îngrozească singură, din pricina unui hematom sau a unei zgârieturi minore. Astăzi, preocupările acestea narcisiste îi păreau derizorii.

– E reflux. Mergem la pescuit stele de mare, zise tata de dincolo de zid.

– E interzis, bombăni băiețelul.

– Le dăm drumul înapoi în apă.

Atunci, copilul se împotrivi din toate puterile.

– Pai nu mai e deloc amuzant!

Nu mai auzi ultimele lui proteste. Ușa se închise, lăsând-o singură, dezgolită în fața demonilor resuscitați și triumfători.

De obicei, micul dejun era masa ei favorită. Adora cornurile calde, pâinișoarele crocante unse cu unt sărat și cu miere, înmuiate în ciocolată caldă. Dar, în aceasta dimineață, nu putu să înghită nimic.

Laringele îi era paralizat de angoasă. Pipăi marmura noptierei, în căutarea pastilelor miraculoase. Găsi în sfârșit o cutie cu anxiolitice. La Urgență, agitația ei peste măsură îl determinase pe medic să îi prescrie calmante. Genul de produse al căror prospect – cu indicațiile și contraindicațiile sale – sugerează că a urma tratamentul e mai periculos decât boala. Să nu depășești doza prescrisă. Îi trecu o clipă prin cap să înghită tot flaconul deodată. Dar era forțată să constate

că, dacă efectul era minim asupra psihicului ei, asupra corpului, din contră. Membrele îi erau amorțite. Tavani se învârtea înghițind lustra de cristal și mobilele.

Când își reveni, Mathieu, așezat lângă ea, citea ziarele.

– Unde sunt copiii?

– I-am lăsat cu o bonă, zise el sărutând-o tandru pe frunte, o să mă ocup de tine acum.

Nu îi mai suporta solitudinea, tandrețea, încrederea. Îl privea ca pe un străin pe acest bărbat frumos cu părul negru și des. Genele lungi și întoarse, ochii de culoarea mierii și barba de trei zile îi dădeau un aer grozav de sexy. Când se certau, îi spunea adesea „urâciosul meu arici”, din pricina perilor deși și aspri pe care nu se sătura să îi mângâie. În toți acești ani, călătoriseră împreună peste tot, de la insulele din Atlantic până în Australia, la Blue Mountains. Vănașă sălile de cinema, de teatru, de concert. Făcuseră dragoste, ca niște adolescenți, pe plajă, în mașină sau în avion. Complicitatea lor se accentuase la nașterea copiilor și, totuși, ea nu putuse să îi vorbească niciodată de acele pivnițe din arondismentul al XVIII-lea din Paris. Pivnițele unei clădiri lugubre, la doi pași de un teren părăsit înconjurat de baricade de sârmă, unde containere de metal și bene pline de gunoai vărșau în stradă deșeuri și mizerii. O stradă strâmtă și întunecoasă, suspect de liniștită. Un nicăieri.

5.

Patru bare metalice paralele străbăteau scena, inima templului, capitonată în întregime în negru. Pe reții negri, podeaua neagră, cortina neagră. Negru și spațiul în care intra, pentru că luminile din regie se stingeau lent.